

Sfantul, preacuviosul parintele nostru

Daniil Sihastrul

CUVINTE DE FOLOS

An I – Nr. 9
11 ianuarie 2009

UN CUVÂNT PE SĂPTĂMÂNĂ

„Omul, se hrănește cu pâine, dar se mântuie cu rugăciune.”

(părintele Iustin Pârvu)

MONAHUL ATANASIE ȘTEFĂNESCU *Oamenii trăiesc în secundar*

“**Cei mai mulți oameni cred că cred.** De unde știu asta? De la mine (râde...) Și eu am fost ani la rândul în poziția asta. **DAR, când vine o adiere mai puternică, se clatină.**

Chiar la închisoare, să știți că am stat cu oameni care aveau două doctorate, și spuneau: ”Fac asta că e frumos, și nu fac asta că nu e frumos”. Etica lor, aparent frumoasă! **DAR, când au venit încercări grele, au făcut ce nu era frumos. Și nu au rezistat decât cei care au crezut! Și nici aceia toți!!! Cei care au crezut nelimitat! ad absurdum!! Să te vezi condamnat pe nedrept, bătut, înfrigurat, înfometat, denigrat, umilit în toate felurile! și totuși să crezi.** Asta e credința nelimitată! De aceea, vroiam să vă spun, **fenomenul acesta al credinței are o forță extraordinară!** Noi nu practicăm, n-o trăim, dar are o forță extraordinară! **Poate învia și morții!!!”**

Ei bine “**Noțiunea de Dumnezeu e indisolubil legată de noțiunea de neam și de individ.** Ca entitate în fața lui Dumnezeu este neamul, și, în cadrul neamului, individul. Iar *neamurile nu sunt ceea ce voiesc ele, ci*, așa cum spunea un scriitor rus, Soloviov, mi se pare, *ceea ce a rânduit Dumnezeu despre ele.* Asta e concepția noastră creștină. Și, dacă-mi îngăduiți, am să citez o definiție a neamului. O citez pentru că nimeni nu a formulat-o mai frumos, nici augustii Cezar, nici Machiaveli, nici Napoleon, nici Cromwell cu Magna Carta, nici nimeni nimeni n-a spus-o mai frumos ca seful generației noastre care a spus, citez: “*Neamul cuprinde: toți românii aflători în prezent în viață, toate sufletele morților și mormintele strămoșilor; toți cei care se vor naște români. Neamul are: un patrimoniu fizic - biologic; un patrimoniu material - pământul țării și bogățiile lui; un patrimoniu spiritual care cuprinde concepția lui despre Dumnezeu, lume și viață; onoarea lui, ce strălucește în măsura în care neamul s-a putut conforma în realitatea lui istorică, normele izvorate din concepției lui despre Dumnezeu, lume și viață”.*

Neamul este deci o entitate care-și prelungește viața și dincolo de mormânt. Neamurile sunt realități și în lumea aceasta și în cealaltă.”

Deci trebuie să avem bine înțelese aceste notiuni ca să ne putem înțelege. Noi facem parte din cetate și nu ne este indiferent cine conduce cetatea și cum o conduce cum nu le-a fost indiferent creștinilor dacă împăratul a fost Constantin cel Mare care a dat libertate și drepturi sau ceilalți care-i martirizau.

Auditoriul postului de radio este o țară întreaga. Eu n-am cultura să-i satisfac pe toți, n-am cultura atâtă câtă trebuie ca să satisfac rațiunea acestor oameni, de fapt rațiunea nu poate fi satisfăcută, de aceea nu mă voi adresa rațiunii ci sufletului, care a fost unul din totdeauna și același va fi pentru totdeauna. De fapt lucrurile mari se simt. Primul punct de contact în cunoaștere este cuvântul, așa ne cunoaștem noi, prin cuvânt. În Evanghelia de la Sfântul Evanghelist Ioan așa începe: „La început a fost Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul. Se spune că pe frontispiciul școlii socratice scria ”Vorbește ca să știu cine ești!”. Alții spuneau că scria „Omule cunoaște-te!”. Socrate a trăit cu 600 de ani înainte de Hristos.

Oricum, cuvântul rămâne primul punct de contact în cunoaștere. Deci prin cuvânt mă adresez și eu. Dar cuvântul trebuie să aibă valențe! În afară de ce spune omul trebuie observat ce face omul! Dacă există armonie între ceea ce spune și ceea ce face. Și nici aceasta nu este de ajuns, aceea că ce va să zică acum și face. Dar felul cum face abea aceasta îi certifică valoarea. Și nici aceasta nu este de ajuns. Trebuie observat că omul este constant în ceea ce spune, în ceea ce face și cum face. Abia aceasta îi definește caracterul.

Valoarea unui individ și a unui neam chiar este puterea de creație. Prin asta trăiește și individul și neamul și tot prin asta supraviețuiește. Dar nu creație oricum, Creație în numele lui Dumnezeu și inspirată de Dumnezeu. Toate creațiile mari din lume, din orice domeniu, creații majore sunt inspirații ale lui Dumnezeu.

Egiptenii au creat piramidele care sfidează omenirea de 40 de secole. Dar nu stârnește decât admirație și atât. Creație în numele lui Dumnezeu, care sa-l provoace pe om, să-l schimbe, să-l înalțe către Dumnezeu, aceasta este creație adevărată. - *Întrebare: Ce facem noi pentru România?*

“În viață, sunt lucruri esențiale, importante și secundare.

Esențial este să crezi în Dumnezeu. La greci, în cetatea antică, cine nu credea în zei era socotit ciurma cetății! **Importantă este profesia. Dar și viața de familie.** Pentru că poți să fii profesionist oricât de bine realizat, dacă n-ai realizat și viața de familie, îți dă peste aripi, ți le frânge și nu mai poți să zbori. **Și secundar este tot ce ține de biologic:** ne reproducem, ne nutrim, ne îmbrăcăm, ne distrăm și mai știu eu ce facem.

Și, din nefericire, oamenii trăiesc în secundar. În orice moment și în orice loc, la colț de stradă, în tren, în tramvai, o să sesizați că oamenii trăiesc în secundar. Sport, politică, femei, alcool”

“Cu ce valori operezi, așa rezultate obții. Cine urăște, are parte de ură. Cine clevețește, va fi clevetit. Demnitatea provoacă demnitate, omenia - omenie, bunătatea - bunătate, curajul - curaj.

Cu ce valori operezi, așa rezultate obții. Și oamenii nu operează cu valori frumoase.”

- *Întrebare: Nu aveți impresia că omenirea regresează și nu face progrese?*

Să nu amestecăm planurile. Pe plan de civilizație saltul este foarte mare dar pe plan spiritual suntem în regres! Pana cand nu se aduce în dimensiunea existenței noastre pe Dumnezeu nu poate face nimic. Viața pare fără sens, anostă, numai atunci poate avea limpezimea minții „să poată”. Dar până atunci trebuie efort ca la orice disciplină, un efort personal.

(.de unde trebuie să înceapă cineva întors de curând la credință?) Toate lucrurile mari sunt simple! Dostoievski spunea că numai proștii le complică. De la un punct se poate trage mai multe linii drepte. Sunt și drumuri ocolite dar într-un final toate duc în același loc. **Totul începe de la mărturisire, spovedanie, cum se spune în popor. Confiere!** Ca să clădești, trebuie așternut curat, temelie solidă. Nu poți porni altfel! Confiere față de duhovnic, care are puterea dată de la Dumnezeu de a lega și de a dezlega greșelile și păcatele oamenilor. **Și, când ai conștiința că ai așternutul curat, atunci poți să clădești.”**

Omul este legat de linia de creștere. Țușea spunea „Cum gândesc la 80 de ani nu gândeam cu 20 de ani în urmă. Apostolul Pavel spune: „Când eram copil gândeam ca un copil”. În închisori au reușit prin comparații și metafore sa formuleze idealul în care au crezut ei, ideal care trebuie respectat. Bun sau rău, merg până acolo și spun, dar să fie un ideal. Nu un „burtă verde care să plimbă pe bulevard și n’are nimic! Un navigator pe mări și oceane, atunci când vine furtuna, uraganu’, atunci se poate vedea că este navigator. Pus la încercări îi sună zaua că este tinichea!

Radu Gyr caută să contureze idealul în care a crezut el prin comparații. Vă citez din „Inepii”. În închisoare creionul și hârtia erau socotite mai periculoase decât bomba atomică.

Problema cea mai grea într-un clan, într-o religie, într-un sistem politic este succesiunea. Imeni n’au asigurat succesiunea în lumea asta nici Cezarii nici Napoleon, nimeni-nimeni nici Hitler nici Stalin, de ce? Pentru că nu au principii valoroase. În generația din care fac parte eu era următorul principiu: **“Șeful nu se numește, șeful nu se alege, majoritatea nu stabilește valoarea, șeful se impune prin virtute!”**

“Uniformitatea este moarte. Numai comunismul a vrut uniformitate. Nu e posibilă uniformitatea. Priviți unde vreți dumneavoastră, în iarbă, în flori, în trandafiri. Uniformitatea este moarte.

Și-n cer este ierarhie: Arhangheli, serafimi, heruvimi, scaune, stăpânii, domnii, puteri, îngeri... **Fiecare cu rolul lui.” Acest lucru însă nu s-a inteles.**

De ce a îngaduit Dumnezeu toate acestea (închisoarea comunistă)? Dumnezeu a lăsat omului liberul arbitru. Nu impune nimic. Nu vă impune să mergeți la biserică dar vă face biserica. Și aveți și dincolo „bufetul” vă duceți unde vreți. Nu e virtute a nu alege unde să te duci. Nici dracul cat e de drac nu poate intra daca nu este o fisură prin care să se strecoare.

Oamenii au conducătorii pe care-i merită și soarta pe care o merită! Este inacceptabil ideea de nedreptate la Dumnezeu. El nu vrea răul dar dacă oamenii vor așa.... Luați exemplul conducătorilor: sunt niște impostori; nu numai la noi. Uitați-vă în America. Americanii când spun mod de viață și-au limitat devenirea. Nu vor să fie mai mult. Sunt săturați de ciocolată, de tot ce vreți, niște ratați fără pereche. Nu vad cealaltă dimensiune a existenței. Toți conducătorii aceștia de state văd salvarea în geografie, în economie pentru care se și bat. Sunt niște rătăciți. Dar bătălia care se dă acuma cum spune și Arsenie Papacioc, nu mai este periferică cum s-a făcut până acuma, cei de jos sunt de bună credință, cei care manerează.... În America este un fenomen extraordinar. Rabinii lor nesatisfăcuți de religia lor trec la creștinism și fac mărturisiri încât iudeii fac asociații diverse care spun că n-a venit Hristos că o să vină... e o luptă pe viață și pe moarte! Nu s-a reușit prin aceștia (conducători), încearcă de sus în jos, să trăsnească prin cei care trebuie să te orienteze. Nu este suficient să crezi în Dumnezeu ci trebuie să și lupți pentru Dumnezeu. Nu contează numărul! Este suficient și unul singur. Atunci când se dărâmau biserici și toți tăceau, unul singur a vorbit: Preotul Gheorghe Calciu. Neamul prin acesta trăiește, prin elitele lui, marele Mihai, Basarabii, Musatinii, (suntem un pustiu, o Sahară, cum spune Cioran). Prin aceștia trăiește neamul acesta.

Sursa: Internet : Fragment din emisiune radio

<http://desprecredinta.wordpress.com/2008/12/22/monahul-atanasie-oamenii-traiesc-in-secundar/>

Prelucrare de Mihai Ion

NOTA: Va recomand cu tot sufletul să audiați această înregistrare. Fragmentul și cuvintele scrise n-au valoarea completă a înregistrării. Cine nu are internet să o descarce spuneți-mi și am să vă ofer înregistrarea.

"VRĂJMAȘ MILOSTIV ȘI PRIETEN VICLEAN"

Când protivnicul mântuirii noastre se vede bătut la prima piedică - cea mai ușoară - ce o ridică în calea robilor lui Dumnezeu prin lume, mândria nu-l lasă să se dea bătut, ci le stârnește a doua piedică prin viciile trupului, sau o iubire trupească de sine. La o atare înaintare a luptei pentru mântuire se tânguie trupul, ca să te milostivești de el; e tânguirea vicleană a stricăciunii, care nu trebuie ascultată, ci scoasă din rădăcină și firea făcută iarăși curată. De aceea Părinții i-au zis trupului: vrăjmaș milostiv și prieten viclean. În vremea negrijei de mântuire trupul se năvălise cu patimile și poftele, iar acestea l-au desfrânat și l-au scos de sub conducerea minții, sau, mai bine-zis, au scos mintea de la conducere, încât se răscoală cu nerușinare împotriva sufletului, chinându-l în tot felul, și se întărește până și împotriva lui Dumnezeu. "Căci pofta cărnii este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, fiindcă nu se supune legii lui Dumnezeu, și nici nu poate"¹. Așa vine că fiecare ducem un ateu, necredincios în spate - trupul de pe noi. De la starea asta și până la a-l face să fie templu sau Biserică a Duhului Sfânt² e de luptat de cele mai multe ori viața întregă.

Firea trupului fiind surdă, oarbă și mută, nu te poți înțelege cu el decât prin osteneală și foame, acestea însă trebuie conduse după dreapta socoteală, ca să nu dăuneze sănătății. Acestea îl îmblânzesc, încât nu se mai ține vrăjmaș lui Dumnezeu. Rugăciunea și postul scot dracii poftelor și ai mâniei din trup. Foamea îmblânzește fiarele.

Cu tot dinadinsul se atrage luarea aminte că toată lupta aceasta să nu se ducă fără îndrumarea unui duhovnic iscusit care știe cumpăni pentru fiecare îns aparte: măsura, trebuința și puțința fiecăruia. Postul adică să fie măsurat după vârstă, după sănătatea rămasă - deși postul pe mulți i-a făcut sănătoși - și după tăria și felul ispitelor. Așa cere dreapta socoteală. Cei ce s-au grăbit fără sfatul dreptei socoteți, toți au întârziat sau, îndărăpt dând, au pierdut. De aceea au zis Părinții, gândindu-se la cei grăbiți să stingă patimile, că mai mult s-au păgubit din post, decât din prea multa mâncare, și preamăreau dreapta socoteală, ca virtutea cea mai mare³. Prețuirea pătimașă a trupului pe mulți îi întoarce împotriva duhovnicului, deși învrăjbia nu-i ține mult, boala îi întoarce; pe alții, însă, mușcați la minte de mândrie, nici nu-i lasă să meargă vreodată la duhovnic, deși le tânjește cugetul. La vreme de umilință - care cearcă pe toți - și aceștia biruie piedica și intră în lupta mântuirii.

¹ Romani 8, 7. ² 1 Corinteni 3, 16. ³ Sf. Ioan Casian, Cuvânt despre Sf. Părinți din Skit, Filocalia, Sibiu, 1946, ed. I, vol. I, p. 130; și ed. II, voi. 1, Sibiu, 1947, p. 129.

Fragment din „Cărarea Împărăției” - Părintele Arsenie Boca

SFINȚII DE LÂNGĂ NOI CUVIOSUL VITALIE MONAHUL - Sfântul Munte Athos (1891-1945)

Născut la Botoșani, acest cuvios părinte a fost un mare și tăinuit sihastru român din Muntele Athos. Fiind chemat de Hristos la viața duhovnicească, monahul Vitalie a intrat în viața călugărească încă din tinerețe. Postul, rugăciunea cea de taină, lacrimile și privegherea au făcut parte de la început din viața sa, crescând în viața spirituală în fiecare zi.

Dorind să ajungă la cele mai înalte trepte ale nevoinței, s-a dus în 1938 la Sfântul Munte. Și-a făcut un mic bordei în pădurile din jurul Mănăstirii Caracalu, ctitorită de Petru Rareș. A trăit o viață de sihastru, neștiut de nimeni, rugându-se și adăugând în fiecare zi câte un pas către drumul spre mântuire și sfințenie. Din toamnă până în primăvară trăia singur și ascuns. Vara, lucra la Mănăstirea Caracalu, de unde primea hrana necesară pentru a trăi, retrăgându-se la primele semne ale sfârșitului verii în liniștea mult dorită.

Despre el au rămas puține date. Părinții athoniți care l-au cunoscut, povestesc despre părintele Vitalie că era întotdeauna senin și luminat la chip, că păzea cu desăvârșire tăcerea, că nu vorbea niciodată despre cineva, că se socotea pe sine cel mai păcătos om de pe pământ și că era mare lucrător al rugăciunii lui Iisus.

Uneori, cuprins de lacrimi și de bucuria Duhului Sfânt, zicea:

„Slavă Ție, slavă Ție, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, că m-ai chemat pe mine nevrednicul la viața monahală și m-ai adus aici, în grădina Maicii Tale, să mă pot ruga în liniște pentru toată lumea!”

Fiind înainte-văzător și cunoscându-și mai dinainte ceasul sfârșitului, a spus părinților:

- Peste trei zile, la praznicul Înălțării Sfintei Cruci, mă duc la Dumnezeu! Apoi s-a mărturisit, a primit Preacuratele Taine și la 14 septembrie, 1945, s-a odihnit cu pace, dându-și sufletul în mâinile Domnului. Părinții l-au înmormântat în cimitirul Mănăstirii Caracalu.

Doamne, odihnește cu sfinții pe părintele nostru Vitalie!

Sfântul Maxim, Mitropolitul Țării Românești (18 ianuarie)

Fiul ultimului despot sârb independent, Ștefan Brancovici cel Orb și al Angelinei, soția sa, avea numele de botez Gheorghe Brancovici. A fost tuns în monahie la mănăstirea Manasia. Fiind presat de Turci, a fost nevoit să se refugieze cu nepoata sa, domnița Despina Elena, fiica despotului Iovan Brancovici, în Țara Românească. În același an tânărul Neagoe, devenit în 1512 domnul Țării Românești, se căsătorește cu nepoata sa.

După retragerea mitropolitului Nifon, în 1505 a fost numit Mitropolitul Țării Românești, păstorind episcopia Râmnicului și rămânând aici până în 1508.

În 1507 contribuie la încheierea păcii între Radu cel Mare, domnul Țării Românești și Bogdan al III-lea al Moldovei, fiul lui Ștefan cel Mare și la realizarea păcii cu domnitorii Ungariei.

După moartea lui Radu Cel Mare și venirea voievodului Mihnea cel Rău, se încearcă introducerea mahomedanismului, lucru care îl obligă pe mitropolit să se retragă în Serbia, unde a ctitorit mănăstirea Crusedol împreună cu mama sa, Maica Angelina. Și-a petrecut restul vieții trăind ca un sfânt, ajutând la creșterea în spiritualitate a fraților de la mănăstire și rugându-se neîncetat. Trece la Domnul la 18 ianuarie 1516 și e trecut de Biserica sârbă în rândul sfinților.

Sursa: Internet

Culese și prelucrate de Anca – Florina Negoescu

DESPRE CELE ȘAPTE LAUDE BISERICEȘTI FORMAREA PRIMELOR LAUDE BISERICEȘTI

Cele 7 laude Bisericești nu s-au oficiat de la început după rânduiala pe care o știm noi astăzi. Din articolele anterioare am văzut că slujbele se oficiau noaptea și erau legate unele de altele, fiind o priveghere continuă.

Pentru a se evita oboseala datorată privegherii continue de toată noaptea, serviciul divin de sâmbătă spre duminică s-a împărțit în două: o parte care se oficia sâmbătă seara și a doua parte care se oficia după miezul nopții sau duminică spre dimineața. Între ele rămânea un răstimp de odihnă, sau de somn.

Din această scindare a serviciului divin public nocturn, după cum era săvârșit de primii creștini, s-au format cele două slujbe de căpetenie, cele mai vechi Laude bisericești: Vecernia sau slujba de seară și Utrenia sau slujba de dimineață. La acestea s-a adăugat și Sfânta Liturghie, săvârșită în continuare în timpul nopții (dis-de-dimineață) împărțită în două:

a) **Liturghia catehumenilor** (care ține până la Ectenia celor chemați: „Câți sunteți chemați, ieșiți! Cei chemați ieșiți! Câți sunteți chemați ieșiți! Ca nimeni din cei chemați să nu rămână! Câți suntem credincioși, iară și iară, cu pace Domnului să ne rugăm!”; în acest moment cei care nu erau botezați erau obligați să iasă afară de către ostiari – oameni care stăteau la uși și le păzeau după ce începea Liturghia credincioșilor).

b) **Liturghia credincioșilor** (Liturghia euharistică), în timpul căreia avea loc frângerea pâinii și împărțirea; la început, toți cei care erau prezenți la această Liturghie se împărțeau. Dar Sfintele Taine nu li se administrează păgânilor (afară de Sfânta Taină a Botezului) și se vede rolul important pe care îl aveau ostiarii.

La aceste trei slujbe: Vecernia, Utrenia și Sfânta Liturghie luau parte toți membrii primelor comunități creștine, cel puțin o dată pe săptămână.

Din a doua jumătate a sec. I, cultul divin era alcătuit din două cicluri de rugăciune:

a) unul nocturn, cu caracter public și oficial, săvârșit o dată pe săptămână, noaptea dinspre sâmbătă spre duminică, de care era legată amintirea Învierii Domnului Hristos și nădejdea Parusiei Lui, precum și în ajunul serbării unui martir, iar mai târziu și miercuri și vineri;

b) al doilea, cu un caracter particular, săvârșit zilnic, de fiecare credincios în parte.

În „Constituțiile apostolice”, lucrare redactată în forma de azi la sfârșitul sec. IV, se arată următorul program de rugăciune, fără rugăciunea de la miezul nopții:

1. „*Dimineața*, (rugați-vă), pentru că Domnul v-a luminat, alungând noaptea și aducând ziua;

2. la *Ceasul al treilea*, pentru că în acest moment a primit Domnul de la Pilat hotărârea de osândă;

3. la *Ceasul al șaselea*, pentru că atunci a fost răstignit;

4. la *Ceasul al nouălea*, pentru că toate s-au cutremurat când Domnul a fost răstignit, înfricoșându-se de îndrăzneala nelegiuitorilor iudei și neputând răbda batjocura adusă Domnului;

5. *Seara*, pentru că ni s-a dat noaptea spre odihnă de ostenele din timpul zilei;

6. la *Cântatul cocoșilor*, pentru că acest ceas vestește sosirea zilei spre a face lucrurile luminii”.

Vedem că acest program este aplicat după spusele Mântuitorului: „Privegheați în toată vremea, rugându-vă!” (Luca 21, 36).

Cătălin Ovidiu-Robu

Nota: Parusia este învățătura despre a doua venire a lui Hristos și evenimentele care o însoțesc: învierea morților, Judecata de apoi, raiul și iadul.

CUNOAȘTEȚI ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR?

Mănăstirea Radu-Vodă

Mănăstirea „Sfânta Troiță – Radu-Vodă” este amplasată în centrul capitalei pe malul Dâmboviței, în imediata apropiere a Pieței Unirii, învecinându-se cu dealul Patriarhiei.

Ea a fost ridicată de voievodul Alexandru al II-lea Mircea și doamna sa, Ecaterina, pentru a mulțumi lui Dumnezeu că i-a dăruit victoria în lupta pe care a dat-o împotriva lui Vintilă-Vornicul și Dumbravă-Vornicul. Vodă a ridicat-o cu gândul de a o face Mitropolia capitalei, iar la vremea întemeierii i-a dat numele de „Sfânta Troiță”.

În anul 1595 cade în mâinile turcilor... după victoria lui Mihai Viteazul la Călugăreni, Sinan Pașa o fortifică cu palisade, cu valuri de pământ și cu bastioane. Însă după victoria lui Mihai Vodă la Târgoviște, Sinan Pașa e silit să se retragă din fața armatelor biruitoare ale creștinilor. Totuși, înainte de a se retrage, dărâmă până la temelie mănăstirea.

În timp, datorită repetatelor jafuri ce loveau orașul, călugării abandonează „Sfânta Troiță” și se retrag la Mănăstirea Mihai-Vodă. Schimbările dese ale domnitorilor de pe tronul Țării Românești – pe parcursul a câteva decenii – nu le-au dat acestora răgazul de a reface mănăstirea cea mare. Abia în anul 1614 voievodul Radu Mihnea începe reconstrucția păstrând planurile edificiului original. Fiul și urmașul său la domnie, Alexandru Coconul, se îngrijește de zugrăvirea bisericii. Înfrățirea actuală a bisericii este datorată ultimei restaurări conduse de arhitectul Ștefan Balș între anii 1967-1974. După aceasta biserica a fost repictată.

În zilele noastre biserica adăpostește racla în care se află părți din moaștele Sfântului Nectarie Taumaturgul (prăznuit la 9 noiembrie), care a lucrat și lucrează neobosit minuni creștinilor care i se roagă cu credință tare în Dumnezeu. Biserica poartă hramul Sfintei Treimi, iar mănăstirea este deschisă credincioșilor zilnic între orele 8:00–20:00.

Fiind copilă încă, am pus și eu prima dată piciorul în curtea mănăstirii. Gerul tăios al aceluia decembrie nu reușise să răpească nimic din frumusețea Harului pe care Dumnezeu îl revărsa neconținut peste acel loc. Am urcat dealul prin zăpadă, iar când am ajuns sus biserica mi s-a dezvăluit în toată splendoarea, ca un giuvaer răsărit în mijlocul betoanelor ce strivesc capitala.

Am intrat... mirosul de lumânări și tămâie se amesteca cu aroma rece a brazilor ninși, iar candelile pălpăiau sfios în fața icoanelor. Eram mică, iar vastitatea bisericii mă făcea să mă simt și mai mică, și mai neînsemnată. Cu toate că atunci nu mi-am dat seama, acela a fost momentul în care sufletul meu a început să se raporteze la veșnicia lui Dumnezeu.

Ochii aspru sculptați în frescă ai sfinților emanau totuși o blândețe care te îndemna să te apropii, să le oferi o sărutare creștinească și să primești de la ei binecuvântare și mijlocire către Hristos. Pe iconostas Măicuța Domnului își aștepta creștinii la rugăciune către Fiul pe care Îl ținea în brațe, la plecarea genunchilor sufletești și trupești în fața Lui pentru a-I da slavă așa cum se cuvine. Înaintea unei asemenea iubiri ca aceea ce se citea pe chipul Măicuței Domnului, nici cel mai împietrit om nu ar fi putut rămâne în picioare.

Mănăstirea Radu-Vodă mi-a rămas întipărită în adâncul ființei ca un izvor de Har, ca una din razele de lumină cu care Dumnezeu a împodobit acest oraș. Alături de biserică, în curtea mănăstirii se află și seminarul teologic, unde se simte încă duhul smerit al părintelui Gheorghe Calciu care a lucrat aici și a propovăduit Cuvântul lui Dumnezeu. Din clipa în care intri pe poarta mănăstirii, sfințenia pământului pe care calci îți inundă sufletul ca o căldură binefăcătoare. Primăvara este o adevărată bucurie să privești florile din grădina îngrijită de călugări, iar vara nimic nu este mai dulce decât să te retragi în umbra arcadei de sub clopotniță și să stai în rugăciune alături de sfinții zugrăviți acolo.

Cu toate încercările prin care a trecut de-a lungul timpului, mănăstirea Radu-Vodă a rămas totuși un mic colț de Rai, un mic liman de odihnă în mijlocul viforului acestei lumi.

Boueanu Alexandra-Ioana

MĂNĂSTIRI DIN ROMÂNIA

MĂNĂSTIREA SECU - Comuna Vânători Jud. Neamț

Obște de călugări Stareț: Arhimandrit Vichentie Amariei

Din șoseaua Tg. –Neamț –Valea Largului la km. 14 ramificație stânga, este un drum asfaltat care trece peste râul Ozana spre apus, pe valea pârâului Secu, și după 4 km. de mers în urcuș, pe lângă codrii bătrâni, ajungem la mănăstirea Secu care-și profilează turlile albe pe fondul verde al muntelui Vasanu.

Scurt istoric. Mănăstirea Secu, unul dintre cele mai vechi așezăminte monahale din munții Neamțului, își are începuturile în prima parte a sec. al XV-lea când, printe alte sihăstria existente apare și sihăstria Secului, numită schitul Ioan și Atanasie. Nu departe de actuala așezare a mănăstirii, pe locul unde se află cimitirul, există schitul Zosima. Aceste date reies dintr-o inscripție aflată la intrarea în schit, pierdută în 1821, când ultima rezistență a Eteriei conduse de Ipsilante este înfrântă de turci, care incendiază și mănăstirea. În acest așezământ cu viață de obște, unde rugăciunile se împleteau cu ascultarea, starețul Zosima, cunoscut erudit și dascăl, fondează o școală în care se studia gramatica, muzica, pictura și sculptura.

Scopul școlii era formarea monahilor scriitori, copişti, cărturari, meşteri artizani.

Dintre aceștia se remarcă Dosoftei ca dascăl, Varlaam, Ghedeon și Sava ca stareți, toți Mitropoliți ai Moldovei, Mitrofan Episcop de Roman și alți clerici ce au slujit lui Dumnezeu și națiunii, cu credință. Schitul lui Zosima a durat până în anul 1602, când vornicul Nestor Ureche (tatăl scriitorului Grigore Ureche) ctitorește actuala biserică din zid închinată Sfântului Ioan Botezătorul.

În biserică se găsesc moaște ale mai multor sfinți, inclusiv ale Sfântului Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava, o cruce cu lemn din Sfânta Cruce pe care S-a răstignit și a pățimit Mântuitorul și chivotul sfințit în care s-au aflat moaște ale Sfântului Ioan Botezătorul.

Pictura originală a fost executată în tehnică frescă; stil bizantin de pictori anonimi. În anul 1850 pictori locali vor picta interiorul în ulei, în stil neo-bizantin, iar în anul 1972 (după renovările începute în 1968) a fost restaurată.

În sud-estul incintei, la etaj este paraclisul “Adormirea Maicii Domnului” zidit în piatră în 1610 de Episcopul Ghedeon.

Paraclisul Sfântului Nicolae a fost ridicat în 1823 cu sprijinul lui Veniamin Costache, pe locul unei biserici de lemn construite de egumenul Nifon Udrea Troțușanul în 1875 și mistuită de foc în 1821.

Pe naos are o turlă înaltă; catapeteasma este foarte frumoasă, lucrată de monahul Iulian. Este poleită cu aur ca și amvonul. Paraclisul a fost renovat după 1989 și în 1992 a fost pictat în stil neo-bizantin de pictorul Vasile Carp.

Biserica Bogoslovul, cu hramul „Sfântul Ioan Botezătorul” este ctitorită tot de Veniamin Costache, cu sprijinul bunilor creștini prahoveni și sfințită în 1832. Este o construcție masivă din zid de piatră și cărămidă.

Mănăstirea are o bogată colecție cu obiecte de patrimoniu: veșminte și broderii, odoare din metal, tipărituri, manuscrise. Iată câteva din cele mai vechi: o vestă din 1601 de la Nestor Ureche, Sf. Aer de mare valoare cu mărgăritare și pietre scumpe, cusut de ctitora Mitrofana în 1608. A fost furat de turci în 1821 și readus în mănăstire prin cumpărare, o bederniță*, broderie în fire de aur și argint și pietre prețioase din 1638; ”Cazania” lui Varlaam, tipărită la Iași în 1643; “Îndreptarea legii” tipărită la Târgoviște în 1652: Evangheliar-manuscris slavon copiat în 1571 de Ioan Diaconu; sfeșnic argintat din 1602 cu decorațiuni florare donat de Nestor Ureche; cădelnițe din argint aurit, secolul al XVII-lea etc.

În lucrarea “Sate și Mănăstiri din România”, referindu-se la mănăstirea Secu, Nicolae Iorga scria: ”Puține mănăstiri din țară vor fi având o înfățișare deosebită, atât de senină în vechime, atât de cuviincioasă în credință ca aceasta”

*Bedernița= accesoriu specific veșmântului arhieresc, în formă de romb, având scena învierii sau o cruce. Simbolizează sabia spirituală cu care este înarmat arhierul. Pentru merite deosebite, dreptul de a purta bedernița se acordă și preoților.

Culeasă și prelucrată de Ștefănescu Marian

PSIHOLOGIA ORTODOXĂ

*„Sufletul este călărețul, iar trupul este calul”
(Sfântul Vasile cel Mare)*

Cutia cu surprize a psihologiei

Etimologic, termenul de psihologie provine din limba greacă și înseamnă știința sufletului. În literatura de specialitate, psihologia este definită ca *știință centrală despre om și relațiile interumane* (P.P. Neveanu, M. Zlate, T. Crețu). Ea are în centru omul drept complex de instincte, nevoi, dorințe, omul cu aspirațiile, problemele și cu psihicul său unic: de la percepție, gândire, memorie, afectivitate, la personalitate

(temperament, caracter, aptitudini). Psihoterapia reprezintă un sistem de cunoștințe și teorii științifice ce se aplică omului pe o perioadă mai lungă de timp, în vederea ameliorării simptomelor pe care le manifestă: „Obiectivul general al psihoterapiei este asistarea și depășirea impasului existențial de toate tipurile, creat de confruntarea cu pierderile, relațiile perturbate și evenimentele traumatizante(...)”- I. Mitrofan. Diferența dintre consilieri și psihoterapie se dezvăluie în profunzimea procesului: în general, psihoterapia se ocupă de cazurile grave (de exemplu, în clinică), iar consilierea psihologică cu situațiile de viață blocante care-l afectează pe individ, dar nu de criză (spre exemplu un trac, un blocaj la examen).

Psihoterapia este cheia de aur a psihologiei. Ea este stăpână, în sensul că prin ea este tratat omul aflat în impas: de la certuri conjugale, până la consumul de droguri și până la tentative de suicid. Psihoterapeutul încearcă să-i *educe* cumva suferința folosind tehnici psihologice pe care le selectează în funcție de nevoile omului: spre exemplu, dacă omul este stresat, mai întâi îi aplică un exercițiu de relaxare, apoi îl ajută să descopere cauza tensiunii sale.

Este de vorba de pedagogie în psihologie și nicidecum de vindecare, fiindcă ea se ocupă de un nivel de suprafață al omului și, anume, de psihicul uman. Omul este un tot unitar compus din suflet, trup și minte. Orice suferință, boală, simptom al ființei umane își găsește izvor de naștere din starea sufletească. Așa cum specifică Mitropolitul Hierotheos Vlachos: „boala este o stare nefirească ca urmare a păcatului lui Adam”, „este rezultatul folosirii necorespunzătoare a libertății”. Așadar, sănătatea vine din libertatea spirituală, realitate pe care numai Biserica Ortodoxă, dreptmărturisitoare o poate aduce în inimile și casele oamenilor, prin Lumina și Cuvântul Mântuitorului nostru Iisus Hristos: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața”.

Mihai Mădălina Andreea

ORTODOXIE ȘI SOCIETATE **- despre faptele milosteniei -**

La înfricoșătoarea judecată, Mântuitorul ne subliniază în chip deosebit darul sau fapta bună a milosteniei creștine, care va avea un mare rol la mântuirea sufletelor noastre. Căci milostenia singură acoperă mulțime de păcate. De aceea suntem datori ca în toată viața noastră să miluim după putere pe aproapele nostru, atât prin milostenie materială, cât și prin milostenie sufletească. Adică, sfățuire, mângâiere, cărți sfinte, rugăciuni pentru cei neputincioși etc."

Sunt șase fapte bune ale milosteniei despre care ne vorbește Mântuitorul, și anume: "... flămând am fost și Mi-ați dat să mănânc, însetat am fost și Mi-ați dat să beau, străin am fost și M-ați primit; gol am fost și M-ați îmbrăcat, bolnav am fost și M-ați cercetat, în temniță am fost și ați venit la Mine”.

Însă, milostenia ce se face trebuie să se potrivească nevoilor celor aflați în dificultate, adică: să fie dată hrană celui flămând, apă celui însetat ... și, cercetare celui bolnav.

Dizabilitatea fiind generată de o boală trupească, milostenia potrivită în astfel de cazuri este CERCETAREA.

A-l cerceta pe cel bolnav NU înseamnă să ne debarasăm de el, ducându-l la un spital și lăsându-l pe mâinile medicilor, care îl tratează ca pe un obiect, ca pe un produs fabricat pe bandă rulantă. A-l cerceta pe cel ce are o dizabilitate înseamnă a-l ajuta să își revină la normal. Mulți știu, dar nu o fac.

Pentru orice copil, tânăr sau adult cu dizabilități fizice “revenirea la normal” înseamnă integrare socială, adică o împreună-lucrare cu cei în mijlocul cărora viețuiesc.

Ori, IHTIS tocmai aceasta și-a propus: să creeze punți de comunicare între tinerii cu și fără dizabilități, acțiuni colective, discuții etc,

Pentru aceasta însă...

La IHTIS avem nevoie, în primul rând, de voluntari.

Voluntarul este acel individ care desfășoară, din proprie inițiativă, o activitate în beneficiul celorlalți sau pentru binele comunității, fără a obține nici o gratificație financiară sau materială din această activitate. Voluntarii ne pot ajuta în: lucrul cu beneficiarii; activități educative / culturale / recreative; organizare evenimente; strângere de fonduri; coordonare proiecte; campanii publice; cercetare și/sau anchete sociale.

La IHTIS avem nevoie de sponsori.

Sponsorul este persoana fizică sau juridică, ce acceptă să susțină financiar și/sau material o acțiune. Chiar dacă sponsorizarea nu acoperă în întregime suma necesară desfășurării unui proiect ajutorul este semnificativ, reprezentând un punct valoros în redactarea unei cereri de finanțare adresată ulterior unui partener din țară sau străinătate.

La IHTIS avem nevoie de parteneri. Parteneriatul este mai mult decât un dialog deoarece, spre deosebire de acesta, partenerii acționează împreună, fiecare având un rol și constituind o parte dintr-un întreg.

La IHTIS avem nevoie de împreună-lucrare: voluntari, sponsori și parteneri, dispuși a pune în slujba semenilor puțin din ceea ce Dumnezeu le-a dăruit.

Împreună putem făptui mult, dacă vom ști să punem pe primul plan un set de valori precum: cultura, profesionalismul, performanța, competența, dar, mai presus de toate: Dragostea și Credința.

Mihaela Mihăescu
<http://asociatia-ihitis.ro>

POEZII PENTRU SUFLET

Taina Sfintei Spovedanii

de Părintele Arhimandrit Ilie Cleopa

1. Taina Sfintei Spovedanii O cunoaștem din predanii, Cât de mare rol anume Are, pentru-ntreaga lume	5. Și Biserica ne cheamă, Și ne-nvață ca o mamă, Și cu multă umilință Să venim la pocăință.
2. Pentru ea, Mântuitorul A vorbit la-ntreg poporul, Că nu este mântuire Fără de mărturisire.	6. Pocăința-i taină mare Dată pentru fiecare Pentru drept și păcătos Care crede în Hristos.
3. Pentru că Hristos ne-nvață, Sfinții Apostoli dau povață Să ne spovedim mereu Slugilor lui Dumnezeu.	7. Pentru tânăr și bătrân Pentru slugă și stăpân Pentru cel de la amvon Pentru cel ce stă pe tron.
4. Pentru taina pocăinței Au grăit, de-asemeni sfinții Ei canoane au fixat Să ne spovedim curat.	8. Pentru turmă și păstori, Pentru cei din închisori, Pentru cel ce zace-n pat, Pentru tot cel botezat.

<p>9. Și precum ne-nvață Crezul Spovedania-i botezul Care spală, care curmă Tot păcatul, fără urmă.</p> <p>10. De voiți mai mult să știți În Scriptură să citiți; Veți găsi exemple multe De-ar fi cine să le-asculte.</p> <p>11. Oare frate, n-ai văzut Pe David când a căzut, Cum s-a spovedit curat Lui Nathan ce l-a mustrat?</p> <p>12. Chiar și Petru, râvnitorul, Și-a trădat Mântuitorul, Ba și-n public s-a jurat: "Nu-l cunosc, cu-adevărat!"</p> <p>13. Iar când Domnul l-a privit Petru, jalnic s-a căit Și a plâns în toată viața Umezindu-și zilnic fața.</p> <p>14. Apoi, Pavel, tot la fel Nu a plâns destul și el? Când pe mulți creștini lega Și la Templu-i aducea?</p>	<p>15. Și câți sfinți și cuvioși N-au ieșit din păcătoși? Care-au plâns și-au suspinat Pentru orișice păcat.</p> <p>16. Tot mereu părinții noștri Și părinții dragi ai voștri, Post de post se spovedeau Și mereu se-mpărtășeau.</p> <p>17. Ei nu amânau cu anii Taina Sfintei Spovedanii, Ci făceau cu pregătire Sfânta lor mărturisire.</p> <p>18. Și n-aveau atunci ca noi Viață bună, ci nevoi, N-aveau cărți de rugăciune, Nici biserici mari și bune.</p> <p>19. N-aveau preoți mulți în sate, Dar vezi, nici așa păcate, Nu cântau ca noi frumos, Ci trăiau după Hristos.</p> <p>20. Nu spuneau din gură multe Ci doreau mai mult s-asculte, Orice vorbă, orice sfat Le primeau cu-adevărat.</p>
--	---

De la sfântul nostru părinte primim sfat folositor, ca la început de an să nu uităm de Sfânta Taină a Spovedaniei. Adică să ne curățim cămașa sufletului prin botezul mărturisirii și al pocăinței. Să nu uităm ca în noul an să fim mai buni, mai sinceri cu noi înșine și mai iertători cu aproapele.

Poezie culeaza de Toma Florentina

DIN VISTERIA CĂRȚILOR KNUT HAMSUN – „FOAMEA”

Ațiunea romanului (autobiografic) se petrece în secolul 19, în nordul Europei. Un tânăr scriitor ajunge, printr-un concurs de împrejurări, în stradă. Fără bani, fără aproape nimic care să-i aparțină în afara hainelor de pe el și a câtorva hârtii pe care scrie, începe să hoinărească pe străzile orașului chinuit de foame. În acest context ni se prezintă în detaliu întreaga lume interioară a personajului, un om complex, capabil în multe situații să-și ignore starea deplorabilă în care ajunsese în speranța unui etern nou început care va putea fi alimentat financiar de scrierile sale. Deci se chinuie să scrie articole pentru ziarele locale, articole care se dovedesc însă mult prea elaborate și complexe pentru cerințele publicului. Câteva îi sunt acceptate și plătite dar acest lucru nu îl ajută să se ridice. Continuuând să trăiască în niște condiții mizerabile, pus în situația de a-și amaneta până și nasturii de la palton, acest personaj autobiografic încearcă să apeleze la bunătatea celor din jur.

În acest moment ni se dezvăluie adevărata față a falsului pietism care circula în Europa la acea vreme. Nimeni nu vrea să-l ajute, deși mulți ar fi putut. Nici cunoștii, nici necunoștii de pe stradă. Nimeni. Putem vedea cu o claritate șocantă împlinirea versetelor scoase cu forța de Luther din Biblia acelor vremuri: "Dacă un frate sau o soră sunt goi și lipsiți de hrana cea de toate zilele, Și cineva dintre voi le-ar zice: Mergeți în pace! Încălziți-vă și vă săturați, dar nu le dați cele trebuincioase trupului, care ar fi folosul? Așa și cu credința: dacă nu are fapte, e moartă în ea însăși".

Spre final, cel care nu mai avea nimic, nici măcar hainele de pe el, începe să-l blesteme pe Dumnezeu. Răspunsul venit (dar nesesizat de personaj) de la Cel pe care-L hulea fără să-L cunoască, este unul simplu: la următorul colț de stradă se întâlnește cu o cunoștință care văzându-l cum a ajuns îi întinde o sumă de bani suficientă pentru a mai putea trăi decent o perioadă. Asta cel puțin până la evadarea definitivă, pe un vas comercial, din această insulă a fățarniciei care s-a dovedit a fi orașul protestant Kristiania (actualul Oslo, capitala Norvegiei).

POVESTIOARĂ

În Grecia antică Socrate (469-399 îC), era foarte mult laudat pentru înțelepciunea lui. Într-o zi, marele filozof s-a întâlnit întâmplător cu o cunoștință care alergea spre el agitat și care i-a spus:

„Socrate, știi ce-am auzit tocmai acum, despre unul dintre studenții tăi?”

„Stai o clipă”, îi replică Socrate. „Înainte să-mi spui, aș vrea să treci printr-un mic test. Se numește testul celor trei.”

„Treii?”

„Așa este,” a continuat Socrate. „Înainte să-mi vorbești despre studentul meu, să stăm puțin și să testăm ce ai de gând să-mi spui. Primul test este cel al adevărului.”

„Ești absolut sigur că ceea ce vrei să-mi spui este adevărat?”

„Nu,” spuse omul. „De fapt doar am auzit despre el.”

„E-n regulă,” zise Socrate. „Așadar, în realitate, tu nu știi dacă este adevărat sau nu. Acum să încercăm testul al doilea, testul binelui. Ceea ce vrei să-mi spui despre studentul meu este ceva de bine?”

„Nu, dimpotrivă...”

„Deci,” a continuat Socrate, „vrei să-mi spui ceva rău despre el, cu toate că nu ești sigur că este adevărat?”

Omul a dat din umeri, puțin stânjenit.

Socrate a continuat. „Totuși mai poți trece testul, pentru că există a treia probă, a utilității. Ceea ce vrei să-mi spui despre studentul meu îmi este cumva de folos?”

„Nu, nu chiar...”

„Ei bine,” a conchis Socrate, „dacă ceea ce vrei să-mi spui nu este nici adevărat, nici de bine, nici măcar de folos, atunci de ce să-mi mai spui?”

Omul a tăcut și a plecat înapoi rușinat.

Culeasă de Lucian Cornianu

FILMUL SĂPTĂMÂNII

Lawrence al Arabiei

Regie: David Lean

Distribuție: Peter O'Toole, Alec Guinness, Anthony Quinn, Omar Sharif, etc.

Am tot vorbit de exercițiul răbdării cu ocazia recomandărilor anterioare. Ei bine, de data aceasta, cine va vedea până la capăt filmul, va avea din plin posibilitatea să-și antreneze atenția, concentrarea și răbdarea. Motivul: filmul durează aproape 4 ore.

Și acum pentru cei care încă nu s-au speriat vom încerca să spunem câteva cuvinte de încurajare: „Vedeți-l chiar de 2 sau 3 ori!” Bineînțeles, nu la rând. În timp. Astfel se pot descoperi nuanțe noi la fel ca în cazul reluării lecturii unei cărți. Merită!

Figura personajului central – Tomas Edward Lawrence – jucat de Peter O'Toole (care cu acest rol s-a și lansat) este una foarte interesantă.

Tipul are educație englezească, nu știi câte facultăți, cultură vastă, a scris și câteva cărți printre care și „Cei șapte stâlpi ai înțelepciunii” (carte care stă la baza scenariului filmului). Având în vedere titlul (Lawrence al Arabiei) și știind că Lawrence era englez, am putea să ne întrebăm ce căuta Lawrence în Arabia așa cum un personaj caragialian se întreba „Ce căuta neamțu' în Bulgaria”. Haideți să vedem în film.

Filmul nu este o comedie, este un film istoric, cu siguranță unul dintre cele mai mari ale cinematografilei (vorba aia are 4 ore :))

Aș putea să mai vorbim despre regie, distribuție, imagine și muzică, dar aș lua din timpul și așa destul de lung destinat vizionării.

Până data viitoare toate cele bune.

Propunere de Alexandru Nedelcu

O REȚETĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Ficăței de pasăre cu cartofi și varză

Ingrediente (pentru 4 persoane): 6 cartofi mijlocii (făinoși), 4-5 morcovi mici, sare, 2 lingurițe chimen, 300 g varză, 2 cepe mici, 200 ml lapte degresat, piper proaspăt măcinat, 200 g ficăței de pasăre (curățați), 3 linguri ulei, verdeață (pătrunjel, frunze de țelină).

Mod de preparare: Se curăță de coajă cartofii și morcovii, se taie bucățele, se acoperă cu apă cu sare și se lasă să fiarbă până ce se-nmoaie. Se scurg - apa de fiert se păstrează - și se zdrobesc cu o furculiță. Într-o altă oală, se pune să fiarbă apa rămasă cu sare și chimen și când clocotește se introduce varza, se lasă între 3-5 minute, apoi se scoate și se taie fâșii. - Ceapa tocată mărunț împreună cu laptele se dau într-un clocot, se amestecă cu fâșiile de varză și piureul de cartofi și morcovi și se condimentează cu piper. - Se săreaza ficăței, se piperează și se prăjesc 5 minute, la foc potrivit, într-o jumătate de linguriță de ulei încins, întorcându-i de câteva ori. Se pun pe un platou încins ficăței și amestecul de cartofi și legume. - În tigaie se pun 2-3 linguri din apa în care au fiert cartofii și morcovii, se dă în câteva clocote, se încorporează și uleiul rămas, iar sosul preparat se toarnă peste ficăței. Înainte de a-i servi, se presară cu verdeața tocată mărunț.

Culese și recomandate de: Mihai Adriana

EVENTIMENTELE SĂPTĂMÂNII

12-18 ianuarie 2009

- De la Întruparea Cuvântului la Îndumnezeirea Omului, Icoane bizantine și post-bizantine din Grecia, Muzeul Național de Artă, **9 Octombrie 2008 - 15 Ianuarie 2009**
- Expoziție de medalii, insigne și alte materiale dedicată Luceafărului poeziei românești, Mihai Eminescu, Cercul Militar Național, **10 Ianuarie - 17 Ianuarie**
- Concert de pian, Centrul Cultural Ungar, **Luni, 12 Ianuarie 18:00**
- Pădurea de sculpturi, Muzeul Național de Artă Contemporană, **11 Decembrie 2008 - 1 Martie 2009**
- Festival Mendelssohn, Sala Radio, **Miercuri, 14 Ianuarie 19:00**
- O seară Eminescu, Centrul Național de Artă "Tinerimea Română", **Joi, 15 Ianuarie 17:00**
- TOȚI CINCI, premieră, Compania de teatru, Dan Puric; sala Rapsodia, **Joi, 15 ianuarie, 19.30**
- Legături de sânge · Muzeul Național de Istorie · **3 Decembrie 2008 - 15 Ianuarie 2009**
- Cusături și țesături, Muzeul Țăranului Român · **16 Decembrie 2008 - 31 Ianuarie 2009**
- Orchestra simfonică a Filarmonicii George Enescu · Ateneul Român · **Joi, 15 Ianuarie 19:00**
- Sfântul Antonie cel Mare, **sâmbătă, 17 ianuarie**, cruce neagră

Post: miercuri și vineri

Recomandări de Anca – Florina Negoescu

ANUNȚURI

În cadrul ACESDS, la Biserica „Sfântul Daniil Sihastrul” din str. Covasna nr. 23-25, sect. 4, București avem începând cu această săptămână următorul program:

- Marți, 9³⁰-11⁰⁰ Meditații la Limba Romană cu prof. Cristiana Daniela Aldea
- Marți 11⁰⁰-13⁰⁰ Citirea Psaltirii
- Miercuri 19³⁰-21⁰⁰ Meditații la Limba Engleză cu Anca Negoescu
- Vineri 9⁰⁰-11⁰⁰ Curățenie
- Sâmbătă 11⁰⁰-13⁰⁰ Activități diverse
- Duminică 13⁰⁰-14⁰⁰ Cateheză cu părintele Mihai Andrei Aldea

Ne puteți comunica sugestiile și impresiile Dvs. la adresa de e-mail: cuvintedefolos@gmail.com sau să ne contactați personal. Vă așteptăm.